

Ἐπιδύμιον ὡς ἔστιν. (Περὶ τῆς Ἰπποκράτους Νέμεσης).

ΙΗ'. (De loco pessime corrupto cf. adun.)

Ἡρόδιος τοῦ περιπατοῦτος ἰκλινε δρόμοις, πάλῃσι
πολλῇσι, πυρίνοι, καὶ οὖν, τὸ πυρῶδες πολέμιον
πάλῃσι, περιόδοις, δρόμοις, ἀναβρίθῃ, πόνος
πόνῳ αὐτοῖς, ὄγκοι φλιδῶν ἔρωτος,
πυλῶσις, χλωρότης, πλεονεξία δύναι λαπαράϊ· ὅτι
ἰχρὴν....

ΙΘ'. Ἀδύλον συνέχειν ὡς ὁ λόγος, οἷον ἄνθρωπος συνὲ πολὺ
δύχεον ἰσχυρῶς.

Πρόδιος vulg. et Galeni Edd.

Ἡρόδικος Selymbrianus respicitur.
cf. Plat. Polit. III p. 225. Ed. Stallb. cum adun.

Protag. p. 44 eiusdem Ed.

Faccit. huc locus e Phaedri initio p. 7.

Ἐγὼ δὲ οὐκ ἔτι ἐπιθυμῶ αὐτὸν εἶναι, ὡς ἔστιν, ἐὰν βα-
δίζων ποιεῖ τὸν περιπατοῦτα Μεγαράδε, καὶ καλὰ
Ἡρόδιον προσβάτῃ τῷ τῆς πάλῃς ἀπὸ τῆς, οὐ μὴ οὐ
ἀποδιδῶν.

Gal. om. πολλῇσι pone πάλῃσι. Τὴν πολέμιον διὰ τῶ, legit,
περιόδοις πολλῇσι, δρόμοις, ἀναβρίθῃ, πόνος πόνῳ
αὐτοῖς. In seqq. ὁμοίως om., cetera legit quemadmodum
ea descripsi usque ad ὅτι ἰχρὴν, de quo
infra dicam.

Sed initio comm. τίς γέν, inquit, ὑπαλλήτου (γράφου)
τὴν ἀλφειὴν ἰσχυρῶς. περιόδοις, πάλῃσι. Ἐνιστῶ δὲ
ἀρχῇ προσθεῖναι λινῶ.

Schol. nomen Ἡρωδίου (sic) scriptum habet in codd.,
Dictyus emendavit.

Πυρὶν quidem, ut vulg., schol., verum codd. περιχάρ
τὸ πυρῶδες praebeant.

Idem πάλῃσι pone πολέμιον om. et πόνος πόνον
αὐτοῖς legit.

Dein pro ὄγκοις habet ὅτι et πυλῶσις.

Litré, qui in mss. item ὅτι vidit, vocula ex ὄγκοις
orta vitebatur.

Tandem schol. § sequentem continuos huc adnexam habet

Ἰπποκράτους

Ἐπιδύμιον

Τὸ ἔστιν

Τὴν πάλῃ

ΙΗ' ΙΘ'

F. Z. Ezzardus

Edidit

Trajecti ad

Rhenum

τὸ 1859

n. 579-580

(Annotat)

2
In vulgata lectio illa a gal. in comm. descripta περιδοιοι, παλαιοι occurrit; tum
ibi πολλοι legitur, pro quo πολλοι cod. C. praeiit Litzdo.
Vulgata περιη, pro quo plur. num. egal. recepit Litz.
Αιολοι πονη πονον vulg.
Lind. in vulgatam δρυμοι intulit pone παλαιοι et ante περιη omit-
tens πολλοι; πολλοι; tum legit το [χαρ] περιωδω et πονη.
πονον αιολοι δι' φλεβων ερευθοι.
Hic etiam Herodiani initio.
Quod ad λαπαραι: πιδανω, inquit gal., τινος κατιπαραι us το
λαπαραι, οδυναι (hic excidit, puto, epitheton, forte ipsum
λαπαραι) χινεσθαι βουλομενοι τοις αναρω συνταξις.
Equidem locum descripsi quemadmodum Litzdo fecit, nisi
quod huc traxi ολε εχρη..., quod sine lacunae signis apud
eum initium facit § sequentis.
Textum autem ita descripsi, ut aliquid darem: omnem ei fidem de-
nego, nec vidi in lectt. varr. quod fidem faciat.
Locus misere turbatur est et corruptus: videamus de singulis.
Primum πολλοι non aliud est, nisi vitiose scriptum et ita repetitum παλαιοι.
In texto vulgato et Litzrei illud ναον, quod teste Galeno alii
veterum ad superiora, alii ad seqq. referebant, inrectum est ab homine
nihil intelligente, qui sexcentis in libris, aphorismorum forma
relictis, id adpositum viderit et huc, alii turbis forte iam ortis
de suo inepte intulerit, quod aliis locis in his libris item factum
subindo vidimus.
Το περιωδω πολλοι παλαιοι us. absurdum est, quum contrarii παλαιοι
adversa sit το περιω; sed το περιωδω manifesto interpolatum est.
In πολλοι latere videtur λιγω, cui adhaereat syllaba vocabulorum a
π incipientium.
Pone πονη πονη αιολοι excidit aliquid, quale επιριγω.
Ουμοι, quod προτιπαιον ενιου λω προκεινιου λω, ineptum emblema
est, utique delendum; in ole, quod pro eo gal. habet, latet οδω.
Ad ερευθοι puto adscriptum fuisse nomen partis rubentis v. c. προ-
ωπον.
Ad φλεβων item pertinuerit aliud nomen v. c. παλαιοι, quia fieri potest,
ut librarius, ejusmodi vocem non amplius rite discernens, de
suo ουμοι efficeret ex οδω s. ole, aut utcumque locum suppleverit.
In λαπαραι latet omnino λαπαραι, s. λαπαρη.
Pone ολε εχρη lacunam notavi; inepte initio § seq. ponitur, huc per-
tinet et initium est eorum, quae auctor loci dixerit fieri debuisse
pro itis qual inepte Herodicius moliebatur.
Describam iam locum, sicuti legendus videtur, ut uno conspectu L. B.
emendandi onem habeat:

(αιολοι)

Ἡ δὲ διὰ τούτων περιλαμβανόμενα ἐν τῇ δόξῃ, περίδοσι,
 πάλῃσι, λιγύ, πυρίσι, ἀναρίσι, πόνῃ πόνον αὐτῶν ἐπι-
 φέρει, ὅθεν πάλῃσι φέρει, προῶν ἱπρωθόν, πικλῶν,
 χλωρόν, πικρῶν ὀδύνας καὶ λαπαγῶν, ὅς ἐστιν ἔχθρ.
 Si quis obiiciat conjecturam incertam esse, concedam.
 Sed confido me ab eo impetraturum esse, ut aut traditarum
 lectionem aliquam certam esse mihi demonstret, aut meliora
 certe nobis suppeditet.

Equidem aut hoc, aut saltem aliquid, non multum ab eo
 diversum, scriptorem voluisse contendam.

19. Ante ἄδιον Littreus adscripsit ὅς ἐστιν, quae de re ad
 superiorem iam monere coepi.

Idem factum est in schol. textu, ubi haec ἔστιν cum superiore
 continuo cohaeret.

Adnotat autem Littreus, illud ὅς ἐστιν in libris mss., quod
 vidit, omnibus legi, sed in vulgata omitti.

Foës. in adn. eadem de re monuit et a haec certe,
 inquit, sententia vel praecedenti jungi potest, aut per se legi.
 Gal. ἄδιον et ἄνιον; utrumque apud eum etiam in
 accusativum mutandum.

Schol. ἰσχυρὸν ἄνιον ἐν λόγῳ ἰσχυρὸν ἰσχυρῶν, sed e comm.
 verbis conicid. Palladium quoque quoque vulgatum
 vidisse.

Gal. in comm.: τὸ ἰσχυρὸν δὲ, inquit, καὶ λατῶν κατὰ τὴν
 καὶ Διονυσίου ἰσχυρὰ καὶ τὴν κατὰ τὴν κατὰ
 ἰσχυρὰ ὅς ἐστιν ἰσχυρῶν. ἄνιον ἐν τῷ λόγῳ ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν u. s. l.

Num aliquando § 19 pertinerit ad locum illum de Herodico,
 ignoramus.

Si pertinerit, forma iam alia quam antea habuit, cum
 possidemus.

Sed iam verbis et interpretationi vim inferre debes, si velis
 coniungere locum utrumque.

18. Ηρόδιους (1) τους συρλαίνοντας εις την δρό- δωκουράτου
 υιοι, δαήνησι διαχρήσι, ευρήσι, καμει, το ευρετώ. Ευδοκίμην το ευτον
 δέσ διαχρήσι διαχρήσι, ευρετόσι, δρόμοισιν, αναδρι- Τενκα Τεϊτον.
 ψει, εδνος εόνω αυτόσιν, όγκω φρεβαν, έρεωδω, δε- ευδ. Littre
 γίωσι, χλωρόδω, ευρετω οδύναι γαστρας. Τ. Ε' Ευ. 202
 19 ⁽²⁾ άδω έχων, αδιφον συνέχειν γόνα, σφραν,
 άνεκον ζυν το εδω ψυχρον εισάγειν.

(1) Ευκ. Littre. « Αι ευδοκίμης το δαήνης φέρει
 Ηρόδιους αγγ αναγωγών Ηρόδιους. Διότι εν τή αρ-
 χή γέγρα(ommen;) οίον ότι δια χρώμασι ποσως περι-
 εοίς ταν δύο Ηρόδιων (το Ηρόδιων) προέχεται
 εδω, περι το εν Ευκρίβητας η το εν Μεντίου. Ο
 γενναγν^{ος} τος Ευκρίβητας και ο αδελφός το Ερρίκ
 εν Μεντίς έβρεαν γ οι δύο το όνομα Ηρόδιους.

(2) εκείνος. Ευ. 202. « Ευκρίβητας ενάλλει με τον
 Ηρόδον του Ηρόδιου.

ο ίδιος Littre εν προλεγμένοις Ευ. 19. « Ούτως ο Ηρό-
 διους περι τ γίνονται γόμος ενδυνάμει γρε βιβλίου
 ο υς το το γράμματα (το γρ. III σ 406) αναφ ερπύων
 γ σύγχρονος το Ευκράτους. Η εν τή το αρχαίς το-
 το γενναγν γρε φυσικα da τον Ευκράτη, οί-
 τον νεώτερον το Ηρόδιου. »

A

ΗΡΟΔΙΚΟΣ

Ἐπιδημιῶν τὸ Ἑὺν. (Πάντα τὰ Ἰπποκράτους Νουήρα)

IH. (De loco pessime corrupte. Cf. adun.)

Ηρόδιμος τὸν πυρλαίνοντα ἐκλυε δρόμοις, πάλησι πολλῇσι, περιόδοις, δρόμοις, ἀναλίδι, πόνον πόνον αἰθερίσι, ὄχνοι φλεβῶν, ἔρωθον, πελιδνοῖς, χλωρόν, πλεῖστον ὁδὸναι λαπαγαί, ὅτε ἐχρῆν.

IO. Ἀδίδον συνίχιν τὸ στόμα, σιγᾶν ἀνέκον γὺν τὴν ποντῷ θυχρὸν εἰσαγῆν.

Describam iam locum, secuti legendus videtur, ut uno conspectu L.B. emendationem habeat.

Ηρόδιμος τὸν πυρλαίνοντα ἐκλυε δρόμοις, περιόδοις, πάλησι, λιγῷ, πυρίνῳ, ἀναλίδι, πόνον πόνον αἰθερίων ἐπιέρων ὅθεν πάλησι φλεβῶν, προσώπου ἔρωθον, πελιδνοῖς, χλωρόν, πλεῖστον ὁδὸναι καὶ λαπαγῆν, ὅτε ἐχρῆν.

Ἡρόδιμος vulg. et Galeni Edd.

Ηετοδικὸς Selymbrianus respicitur. Cf. Plak. Polit. III p. 225. Ed. Stallb. cum adun.

Plotag. p. 44 ejusdem Ed.

Facit huc locus a Phaceli initio p. 7.

Ἐγὼ οὖν οὕτως ἐπεκρίναμι ἀνοῦσαι, ὥσθ, ἵαν βαδίζον ποτὶ τὸν περιπατοῦντα. Μεγαροῖς καὶ κατὰ Ἡρόδιμον προσβάς τῷ τριχὺ πάλιν ἀπὸ τῆς, ὡς ἡ σὺ ἀποδύσθῃ.

Galenus om. πολλῇσι pone πάλησι. Tum πολέμιον λιγῷ legit, περιόδοις πολλῇσι, δρόμοις, ἀναλίδι, πόνον πόνον αἰθερίσι. In sequ. ὄχνοι om., cetera legit quemadmodum ea descripsi usque ad ὅτε ἐχρῆν.

Sed initio comm. tινες μὲν, inquit, ὑπάλλονται (χερσὶν) τὴν λῆξιν τοιαύτην περιόδοις, πάλησι. Ἐν τῷ δ' ἄρχῃ προκρίνεται λιγῷ.

Schol. nomen Ἡρωδιμὸς (sic) scriptum habet in codd.

Dicizius emendavit.

Περὶ γὰρ τοῦ πυρλαίνοντος, ut vulg., schol. verum codd. περὶ γὰρ τοῦ πυρλαίνοντος praebent.

Idem πάλησι pone πολέμιον om. et πόνον πόνον αἰθερίσι legit.

Dein pro ὄχνοι habet ὅτε πελιδνοῖς.

Littreio, qui in mss. item ὅτε vidit, vocula ex ὄχνοι orta videbatur.

Tandem schol. S sequentem continuationem adnexam habet

Ἰπποκράτους:

Ἐπιδημιῶν

τὸ Ἑὺν

τὴν ἑὺν

IH. IO.

F. L. Ermesius

Edidit

Trajecti ad

Rhenum

1859

r. I. n. 579-580

(ἀνοδονθῇ)

²
Invulgata lectio illa a gal. in comm. descripta perio'don, παλῶν occurrit.
tum ibi πολλοῖον legitur, pro quo πολλῶν cod. C. praebuit Litz. d.
vulgata πυρίη, pro quo pluv. num. egal. recepit Litz.
Ailōn pōn pōn vulg.

Lind. invulgatam δρόμον intulit pone παλῶν et ante πυρίη omittens πολ-
χοῖον s. πολλῶν.

Tum legit τὸ [χρᾶ] πυρεῖδον et pōn pōn ailōn δὲ φάτω ἔρωθον.
Hic etiam Herodion initio.

Quod ad λαπαρά: πιδανῶν inquit gal., τινὲς γὰρ λαπαράν τὸ δὲ λαπαράν, ὅδ' ἔναρ
(hic excidit, puto, epitheton, forte ipsam λαπαράν) χινύθας βουλόμενοι
τοῖς ἀναίρεται χυνάθων.

Equidem locum descripsi quemadmodum Litz. fecit, nisi quod huc
traxi δὲ τὸ χρᾶ ---, quod sine lacunae signis apud cum initium
facit s. sequentis.

Rone ὁ χρᾶ ἔχον lacunam notari; inepte initio s. seq. ponitur, huc pertinet
et initium est eorum, quae auctor loci dixerit fieri debuisse pro it,
quae inepte Herodion moliebatur.

§19. Adifon - uoayon. Ante adifon Litz. adscripsit ὁ χρᾶ, qui de re ad
superiorem iam monere coepi.

Idem factum est in schol. textu, ubi haec pōn cum superiore continuo co-
haeret. Adnotat autem Litz. illud ὁ χρᾶ in libris mss., quod vidit,
omnibus legi, sed in vulgata omitti. fœt. in adun. eadem de re monuit et "haec
certe, inquit, sententia vel praecedenti iungi potest, aut per se legi."

gal. adifon et ἀκλῶν, utrumque apud eum etiam in accusativum
mutandum.

Schol. uoayon ἀνιόν τὸν χρᾶ uoayon, sed e comm. verbis conieci,
Palladium quoque vulgatam vidisse.

gal. in comm.: πολυπόληρον δὲ, inquit, ναυλαῖθα κατὰ τὴν ναὶ διοργανῶν
ἰακκῶν τῶν παλαιῶν χρᾶν ἔργων οὐκ ἔστιν. ἀνιόν
τὸν χρᾶ uoayon uoayon. u. r. d.

Num aliquando §19. pertinerit ad locum illum de Herodico, ignoramus;
Si pertinerit, forma iam alia quam antea habuit, eam possidemus.